

JØRN LIER HORST & THOMAS ENGER
VYVOLENÍ

JØRN LIER

HORST THOMAS
ENGER

VYVOLENÍ

Přeložila Iva Kopečná

≡ KNIHA ZLIN

Policejní vysílačka zapraskala.

»*O-1 potřebuje volnou hlídku do ulice Agmunda Bolta číslo 25 ve čtvrti Teisen.*«

Alexander Blix se rychle podíval na Garda Fosseho vedle sebe.

„To je přece hned za rohem,“ řekl.

Fosse si z palubní desky přitáhl mikrofon. Blix šlápl na plyn.

„O-1, tady Fox 2-1,“ ohlásil se Fosse. „Jsme v ulici Tvetenveien, asi minutu odtamtud.“

Blix zapnul majáky a sirénu a v kabině auta se znovu ozvalo praskání vysílačky.

»*Foxi 2-1, O-1 rozumí. Může jít o přestřelku. Na tuhle adresu se opakovaně vyjíždí kvůli domácímu násilí.*«

Domácí násilí, pomyslel si Blix. Pár takových zásahů už zažil, ale to, že možná došlo ke střelbě, bylo špatné znamení.

Za hřbitovem Østre gravlund zabočil do ulice Agmunda Bolta, znovu přidal plyn a prohnal se kolem činžáků s balkony do ulice. Míjel auta zaparkovaná podél chodníku. Břízy vysázené s několikametrovými rozestupy.

Právě na tohle jsou trénovaní.

Právě na tohle se těšili, dorazit jako první na opravdové místo činu. Celý uplynulý rok proseděli každý zvlášť na zadním sedadle svého hlídkového vozu, dokud konečně nedostali důvěru jako tým. Blix sevřel volant pevněji.

„Zdá se, že je to támhle,“ ukázal Fosse před sebe na malý hlouček lidí.

Blix šlápl na brzdu a zastavil auto kolmo k chodníku. Vypnul motor a sirény, ale majáky nechal blikat.

„Šlo to odtamtud, zevnitř,“ hlásila jedna z žen, jakmile Blix a Fosse vystoupili z auta. Ukazovala na bílý domek.

„Podle zvuku velká ráže,“ přidal se nějaký muž.

„Vyšel po výstřelu někdo z domu?“ zajímal se Blix. „Nebo vešel někdo dovnitř?“

Žena zavrtěla hlavou.

„Kolik lidí tu bydlí?“ zeptal se Fosse.

„Čtyři,“ odpověděla jiná žena. „Mají dvě malé holky, ale myslím, že teď je doma jen jedna.“

Blix v duchu zaklel.

„Dobrá,“ řekl. „Jděte domů a zůstaňte uvnitř. Zamkněte dveře.“

Hlouček přihlížejících se pomalu rozptýlil. Blix přeskočil plot.

„Ty si vezmeš tuhle stranu domu a já omrknu tu druhou?“ navrhl kolegovi.

„Snad nechceš jít dovnitř?“ zaprotestoval Fosse.

„Střílelo se tu,“ připomněl mu Blix. „Co když je uvnitř malý dítě?“

„Mysli na vlastní bezpečnost,“ odříkal Fosse poučku instruktorů z policejní akademie. „Musíme počkat na posily.“

Blix tu poučku dobře znal. Podle ní měli v takovém případě místo uzavřít, monitorovat situaci a počkat na posily. Ale tohle nebylo školní cvičení.

„Posily můžou dorazit až za deset minut,“ řekl. „Nevíme přece, jestli těch deset minut *máme*.“

Vrátil se k autu, otevřel kufr a odemkl pouzdro se zbraněmi. Do zásobníku služební zbraně vložil šest nábojů a zcvakl ho na místo.

„Vážně, musíme přece...“

„Pomocť tomu dítěti,“ přerušil Fosseho Blix, obešel ho a zamířil k domu. „Pokud je uvnitř.“

Zastavil se před vchodovými dveřmi a skrze silnou skleněnou výplň v jejich horní polovině se pokoušel nahlédnout dovnitř. Neviděl nic.

Otočil se na Fosseho.

„To tu budeš jenom tak stát?“

Fosse přešlápl na místě.

„Mně se to nelíbí,“ řekl váhavě.

„Ani mně ne,“ ujistil ho Blix. „Ale musíme přece něco udělat.“

Vyrazil podél pravé strany domu, u jednoho z oken si stoupl na špičky a zkusil se podívat dovnitř. Okno bylo moc vysoko. Došel až na malou zahradu, kde ještě pořád ležely hroudy ztvrdlého sněhu. Keře byly holé a prořídlé. Uviděl zrezivělý stojan na houpačku a rozpadající se verandu. Zahradní křesla s polštářky. Prázdné hnědé lahve od piva na podlaze verandy. Přeplněný popelník s nedopalky poházenými okolo.

Našlapoval opatrně, aby ho zvuky kroků neprozradily. Okna obývacího pokoje byla velká. Zvenku se od nich odráželo slunce a nedalo se jimi pohlédnout dovnitř, z pokoje ale bylo ven do zahrady vidět velmi dobře.

Otočil se a vrátil se ke vchodu. Uviděl Fosseho sedět v autě. Slyšel, že mluví s operačním střediskem. Blix si zatlačil do ucha sluchátko a zaslechl, že nejbližší hlídka je odsud dvanáct minut. Vzal za kliku vchodových dveří.

Dveře vrzly, nebylo zamčeno. Blix je otevřel dokořán a vešel dovnitř. Po dvou krocích se zastavil. Zaposlouchal se. Neslyšel nic.

Nebo přece jen...

Nebylo to zasténání? Nepopotáhl někdo? Nezašeptal někdo ššš?

Pokračoval dál se zbraní připravenou k výstřelu. Dveře za sebou nechal otevřené a doufal, že ho v tom Fosse nenechá.

Parkety pod jeho kroky vrzaly. Chodba ho vedla dál do domu. Nahlédl do nejbližšího pokoje a rychle ustoupil zpět. Malá toaleta s umyvadlem. U dalšího pokoje opakoval stejný manévř. Ani tady nikdo nebyl. Když se zhluboka nadechl, vzduch se mu chvěl v plicích. Znovu se zaposlouchal. Nic.

Špatné znamení.

Dveře do kuchyně byly pootevřené. Pomalu je otevíral směrem od sebe. I ty zavrzaly.

Pustil je.

Po podlaze se rozlévala veliká kaluž krve. Část se vsákla do koberce. Na zemi ležela mrtvá žena. Hlavu měla otočenou ke straně a její prázdné oči se dívaly přímo na něj.

Polkl. V hrudi se mu prudce rozbušilo srdce, cítil ho až v krku. Na chvíli zadržel dech a namířil před sebe zbraň. Opatrně, aby nestoupl do kaluže krve, udělal krok dopředu. Sklonil se k ženě a zkontroloval její tep. Nic. Napřímil se, a co nejtišším hlasem začal mluvit do mikrofonu vysílačky, který měl připevněný na klopě bundy.

„O-1, tady Fox 2-1 Alfa. Je tu mrtvá žena, zastřelená. Opakuji: je tu zastřelená žena.“

Ve vysílačce slabě zapraskalo. Blix obešel ženu a uviděl otevřenou ránu uprostřed jejího hrudníku.

»O-1 rozumí.«

„Nepřibližuj se.“

Hlas, chraplavý a udýchaný, vycházel odněkud z hloubi bytu. Blix se zastavil. Natáhl se a pokusil se nahlédnout kolem rámu dveří do obývacího pokoje. Před skleněným stolem stál muž s pistolí v ruce. Mířila přímo na hlavu světlovlasé holčičky, které nemohlo být víc než pět let. Tíše plakala. Škytala. Třásla se.

„Nepřibližuj se,“ řekl znovu muž. „Nebo budu střílet. Zastřelím tebe i ji.“

Muž vztekle trhl pistolí směrem k dívce. Blix v duchu zadoupal, že neviděla tu mrtvou ženu.

„Jenom klid,“ promluvil Blix a uvědomil si, jak se mu chvěje hlas.

„Odhoď zbraň,“ poručil muž.

„Prosím vás, hlavně...“

„Řekl jsem odhoď zbraň.“

Muži mohlo být necelých čtyřicet, měl vousy a krátké rozježené vlasy a potil se. Namířil pistolí na Blix. Žádné zaváhání. Žádná nervozita. Jen čiré zoufalství.

Holčička zavřela oči. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Hlavně teď neudělejte nějakou hloupost,“ varoval ho Blix. Pokoušel se v paměti vylovit všechno, co se učili ve škole, co v takových situacích říkat a jak je zvládat. Ale když se teď v této modelové situaci ocitl ve skutečnosti, nedokázal přijít na jedinou rozumnou strategii – musel prostě improvizovat. Zkusit toho muže přivést k rozumu.

Pomyslel na Merete, která na něj čekala doma. Jeho práce se jí nikdy nezamlouvala. Vždycky ho varovala před nebezpečími, která obnáší.

Pomyslel na Iselin. Byly jí sotva tři měsíce.

Sklonil zbraň k zemi.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se a snažil se přitom zklidnit dech.

Muž neodpovídal.

„Za pár minut bude celý dům obklíčený,“ varoval ho Blix. „Odsud se nedostanete.“

„Jsou moje,“ procedil muž skrze zuby. „Moje.“

„To jsou. A chcete je přece vidět vyrůstat,“ přitakal Blix.

Očima hledal druhé dítě, ale byla tu jen ta jedna holčička.

„Nikdo mi je nevezme,“ trval na svém muž. „Slyšíš?“

„Já vás slyším, ale prosím vás – nedělejte to ještě horší, než to je.“

„Odlož tu zbraň,“ řekl znovu muž s určitým zaváháním v hlase. „Už to nebudu opakovat. Vypadni odsud. Tohle je můj dům.“

Blix se zaposlouchal, jestli neuslyší sirény. Nebo Fosseho.

„To nemůžu,“ řekl Blix. Znovu se podíval na holčičku a snažil se vytěsnit myšlenky na svoji dceru. „Nemůžu odsud odejít,“ pokračoval. „Ne teď, když vy...“

„Máš na to pět vteřin,“ přerušil ho muž. Blix se na něj podíval. Měl na sobě bílé, špinavé tílko se skvrnami od potu na břiše. Z výstřihu mu vylézaly kudrnaté chlupy.

„Prosím vás...“

„Pět.“

To neudělá. Jsou to jen plané hrozby.
„Nemohli bychom si v klidu sednout a...“
„Čtyři.“
Blix se nadechl. Polkl.
„Pojďme si o tom promluvit...“
„Tři.“
Blix sevřel zbraň pevněji.
„Myslete na svou dceru, na všechno, o co ji chcete připravit.“
„Dva.“
Ten chlap vypadá jako šílenec, pomyslel si Blix a zvedl zbraň k výstřelu.
„Vždyť je jí teprve... pět let?“
Blix položil prst na spoušť.
„Jedna.“
Ten chlap to udělá, blesklo mu hlavou. Do prdele, on to udělá.
Pak se ozval výstřel.